

«TORNARÉ QUAN JA NO ET FARÀS MÉS VELL»

A Giuseppe Sansone

Allà on no vaig m'esperes, ah, Pilar! Et llegeixo papers escrits on conto que les herbes més esveltes cavalquen la neu, i que jo planto tantost, regalimants de gomes fresques, als vagons de la nit. ¿Per què, Pilar, entro al ball quan tu ja n'ets fora—*fa dies*, em diu un goliard de boca esbatanada? Et porto més papers—de color rosa, cremats de les puntes—on recordo els capvespres de la piscina, a l'hora que les hienes hi empaitaven les nostres ombres, quan, amb desesma i en va, cercàvem la roba als vestidors. ¿Què ho fa, Pilar, que vinc a trobar-te a la Seu, amb els seus precipicis mil·lenaris i negrors hostils? Et duc papers plens de faules insensates i d'ardors; i versos escrits no gaire lluny del parador dels carruatges, on oratges ombrívols enaigüen les passerres. No és pas gens bo, Pilar, que abandonem els somnis com una carronya, quan l'octubre s'emboira i s'embroma, i els vidres, els fums i els caps de cantonada delegen frescors de farina. Desaré els meus escrits a l'esvoranc de la paret de l'obrador on feineges. Quan jo t'he dit avui, Pilar, que del blanc més pur és d'on brollen els vermells cremosos, m'has respost que tornaries passats tres anys...—*quan ja no et faràs vell*, has dit, *i posin domassos nous d'or i de verds resplendents a les parets, als portals i a les llotges furtives del bar.*

J. V. Foix
Tocant a mà